

Svetski putnik i emigrant, ali ne u klasičnom smislu emigranstke priče, jer je reč, o pre svega, ostvarenom čoveku, Ranko Vukeljić, slikar po profesiji, koji je akademsko obrazovanje i ugled stekao u Australiji, sa svojom porodicom vratio se u Srbiju i doneo sa sobom pomalo zaboravljeni sistem vrednosti i svojevrstan, filozofski pogled na život. Sticajem okolnosti i vođen mladalačkom željom da „oda“ svuda po svetu, najviše je, ipak, bio baziran u Australiji. Kada je konačno, njegov život počeo da dobija okvire koji garantuju svest, što znači ozbiljne godine, osetio je potrebu da se vrati u svoju zemlju, da kako kaže, živi „ispod sunca“ tamo gde ga je prvi put ugledao. Nakon što se ostvarila njegova želja da se konačno vrati u predeo za koji je čitavog života duboko emotivno vezan, Novi Sad, usledile su i njegove prve izložbe.

Premijerna je bila u Muzeju Vojvodine, koja je izazvala veliko interesovanje novosadske publike i izuzetno povoljne reakcije ljudi vezanih za slikarsku umetnost. Stoga je nakon izvesnog vremena, izložba postavljena u beogradskom prostoru Srpske akademije inovacionih nauka, samo logički sled stvari, u pripremi serije izložbi koje će doprineti da srpska publika upozna jednog novog, jedinstvenog slikara sa ovih prostora.

Kako ste zadovoljni sa privim izložbama?

-S obzirom na okolnosti, da nisam ovde ponikao kao slikar, i da je moje ime bilo van svih trendova i poznavanja samog umetničkog sveta, za mene je bilo više nego iznenađenje da me je publika tako dobro prihvatila. Pogotovo sam zadovoljan tretmanom i praksom Muzeja Vojvodine, koji mi je omogućio da ostvarim jednu izložbu kakvu čovek samo poželeti može, sada već sa duplom srećom i zadovoljstvom, između ostalog i zato što je to bila izložba u mojoj zemlji.

Kojom tehnikom najviše slikate?

-Moja tehnika je klasično ulje na platnu, s tim da sam živeći negde tamo daleko, u duši bio vezan za područje iz kojeg sam potekao. Izdvojio sam vreme da istražujem tajne starih majstora, XVII i XVIII veka, flamanskih slikara, i kroz razvitak i učenje tih tehnoloških veština, ulaženjem u tajne samog uljanog slikarstva, izgradio sam jedan specifičan stil, tehniku koja mi je dala mogućnost da se izrazim bukvalno onako kako sam želeo. Pranagoni koji su iz duše izlazili i sama vizuelna predstava koju je čovek mogao da vidi na belom zidu, zahtevala je jako mnogo znanja da je ideja mogla da pređe na platno i zadovolji kriterije baš onakve kakve sam sam sebi postavio.

Godine provedene u Australiji?

-Sama Australija, posmatrajući u formalnom obliku, je zemlja koja poslednjih 30-tak godina potencira multikulturalnost, tako da ako čovek ima želju i povod da pronade sebe ili da se iskaže u etičkom obliku ili miljeu iz kog je došao, prostor je bio slobodan. Nije bilo zabrana, potenciranja da umetnik mora da razmišlja na anglosaksonski način itd. Australija je zemlja vrlo mlada, gledajući današnju kulturu, i gledajući na to da je ona pod uticajem Velike Britanije. I ona se grčevito bori za svoj identitet, da ostvari australijsku naciju. To je jedan mukotrpan posao i svi oni koji razmišljaju sa kulturom i običajima, tradicijom, verom zemlje iz koje potiču, oni prave jednu veliku šarenu baštu iz koje će se, verovatno, nekim budućim generacijama izroditi nešto što će biti prepoznatljivo za Australijance. To je vrlo važno za njih pošto je to zemlja na „kraju sveta“. U jednoj jakoj individualnoj priči, kakva je moja, ja sam tamo pripadao fizički, dok je sve u meni, moje, uvek bilo ovde. Tako da sam doneo slikarstvo tamo gde pripada.

Kakvi su vam planovi za dalje?

-Obično, živeći u ovim vremenima, svi ljudi bez obzira kojim poslom se bave, ceo život orijentišu prema budućnosti. Mi živimo za budućnost, koja malo kome dođe u obliku u kojem je sanjao. Moj plan, kao i cele moje porodice je bio da dođem u svoju zemlju i da živim jedno veliko DANAS. I da svaki dan uživamo i delimo ono što ljudi oko nas preživljavaju i to nam daje neki novi oblik iz razloga što smo isuviše dugo bili napolju i promatrali nekim drugim očima i ovu zemlju i sve oko nas vidimo sasvim drugačije. Imali smo „tužnu sreću“ da isti problem sagledamo sa raznih tačaka. Tako da svakodnevne problematične stvari, pitanje egzistencije, ekonomije, sve sfere koje izgledaju prilično teskobno, svakodnevne sitnice koje mnogi ljudi jednostavno nemaju vremena da primete, mi primećujemo. To je taj smisao koji tražimo i to je

najviše što život pruža. Zato ne planiramo nikakvu budućnost, nego da živimo danas.

Ovde ste u prostoru društvu članova Srpske akademije inovacionih nauka, otkud ta veza?

-Interesantno je da samo ime Akademije govori o njihovoj vokaciji. Pa i moj specifičan izraz i tehnika slikanja je nešto što je drugačije. Bilo je jako mnogo slikara, ali verovatno zbog tog etnosa, pripadanja i razmišljanja na način na koji se obično ne razmišlja, ja sam izgradio jednu drugačiju tehniku, drugačiji način razmišljanja, u svakom slučaju, nešto što je dalo razlog da se poveže moje slikarstvo sa ovom institucijom, jer, sama reč inivativno, govori sve. Inače, nisam član Akademije. Način mog razmišljanja i uopšte moj kontakt sa spoljnim svetom je toliko individualan da ja jednostavno nemam tu sposobnost da bih mogao da svoj um, svoje vreme i svoj rad, udružujem na bilo kojoj osnovi sa nekim, jer bi onda izgubio tu svoju prtkost, tako da je moja najveća želja da pripadam svima, i u svako doba, jer mislim da taj rad koji ostaje iza mene daje vrlo jednostavnu, ali univerzalnu sliku podneblja gde sam rođen.

Ipak, primećujemo da u tom „svom“ slikarstvu niste sami. Pored Vas je uvek porodica, supruga, očigledno vaša muza, desna ruka, a i ćerka, koleginica po zanimanju?

- Moje je samo da slikam. Supruga Radojka obavlja teži deo posla a, ćerka Ljubica takođe akademski slikar, imala je „peh“ (kakav bi u Srbiji poželeli svi slikari – prim. autora) da joj je celokupnu kolekciju otkupila nadležna institucija Australijske vlade, kao perspektivnog umetnika koja obećava, tako da ona u ovom momentu nije u prilici da napravi svoju izložbu ovde, ali sa druge strane, ona se svakodnevno napaja podnebljem kome sada pripada, tako da ubrzo možemo očekivati njene vredne radove. Sin, Bogdan, volim u šali da kažem da je on jedini ozbiljan član naše posade, student filozofije, sada je na studijama u Novom Sadu. Paralelno traže svoj mali kutak, promoviše svoj rad, upoznaju ljude, pa i njegova životna priča polako dobija pravi oblik.

Čežnja, to je reč koja bi se mogla sažeti nakon gledanja Vaših slika ili...?!!

-Imam izuzetnu sreću da se u mojoj duši, nakon što sam stekao obrazovanje i otvorio vrata iza vrata, izrodilo nešto što bi se uistinu moglo nazvati čežnjom za rodnim krajem. Sve moje slike su naslikane u Australiji, ali su povezane nebom sa ovim krajem. Danas imam izuzetnu čast i

sreću da pokažem deo radova koje sam doneo iz Australije, uz nadu da će sada, kada primećujem mnogo toga lepoga ovde što ima, u meni svakodnevno rasti inspiracija i nadahnuće, poput ljudi koji počnu da cene zdravlje tek kada ga izgube, te da će biti još dosta novih izložbi-rekao je Ranko Vukeljić.

U našem narodu ima izreka: „Od oca je osatanulo sinu“. Kod Vukeljića se ova izreka odnosi na ćerku Ljubicu, koja je završila Slikarsku akademiju u Australiji pre dve godine.

Ljubica kaže da bi volela da u Srbiji uradi kolekciju slika i da postavi svoju izložbu. Ljubica je kao talentovala slikarka već imala par izložbi u Australiji, radila po galerijama i muzejima, a tema je uvek bio spoj austalijske i srpske kulture. Godina dana u Novom Sadu, za nju i njenog brata Bogdana, bila je godina uživanja. Novi Sad je, dodaje, prelep grad za posmatranje, uživanje i slikanje. Nama preostaje da nestrpljivo očekujemo i jednu, a potom i još mnogo novih izložbi, zasigurno poneku i sa ocem Rankom, mlade slikarke, Novosađanke, Ljubice Vukeljić.

[Više slika sa Izložbe Ranka Vukeljića, možete videti o v d e.](#)